

Ангел Каралийчев
Лакомото врабче

Кметът на село Айдуду, дядо Радойко, насмете с една дълга върлина крилатите гадини:

– Хайде, тръгвайте си вече! Махвайте се от главата ми! Окълвахте де що има. Зърно не остана по нивята, лозята и дърветата. Какво чакате? Щом падне сланата, ще ви помръзнат крилете и ще окапете като круши по пътя. Беше дълбока есен, слънцето едвам мъждукаше.

Беше му студено и то духаше на ръцете си, да ги стопли. В градините узрелите кехлибарени дюли огъваха клони до земята. Поведо щъркелът птичата дружина към морето на юг и захортува за оная далечна топла земя, където ще идат. Разказа им за тръстиковите колиби, в които живеят голи хора с мерджанови обеци, черни като комин. За високите дървета, които нощем, като полюшнат най-горните си клончета, досягат звездите и надолу като дъждовни капки политат искри. Разказа им за лъвовете, които бродят в пустинята и когато и когато им домъчнее и зареват, морето почва да се вълнува и корабите потъват.

На малките птичета щъркелът думаше:

– Като минете през Бялото море, потопете си крилцата, да станат бели. Ако не бели, по-нататък има зелено море. Ако не щете зелени, като стигнете Червеното море, потопете ги в него.

Всичките птици го слушаха, само врабчето не даваше ухо, ами се озъртеше надолу към земята. По едно време то забеляза една нива с натежало лудо просо. Без да мисли много, то остана назад и се спусна в просото да кълве. Когато птиците стигнаха вечерта до морския бряг и накацах на един орех да нощуват, щъркелът преброи дружината си и видя, че го няма сивичкото врабче. Тозчас той се върна назад найде го в нивата с подуто коремче, хвана го и го отнесе. на утрото полетяха птиците над Бялото море. Най-напред летеше щъркелът, а подире му, вързано с конец за крака, пърпореше врабчето.

На втората нощ срещнаха един кораб сред морето и накацах по вжетата на корабните платна да нощуват. Тогава врабчето си спомни, че дядовото Радойково село в едно лозе имаше един забравен грозд, а на грозда само едно зърно неклъвнато. И защото беше много лаково, сивичкото реши да се върне назад с кораба. То прехапа конеца. Скри се в една празна кошница. На сутринта, когато неговата дружина се вдигна и отмина, на юг, то излезе от кошницата и почна да тършува трохи. А като си спомнеше за грозденото зърно, наливах му се устата.

Напролет, когато зашумяха ручеите и ябълките разтвориха пъпки, щъркелът доведе крилатата дружина в дядовото Радойково село. Пръснаха се птиците в околността. Не можах да се нарадват на шарените си

криле и по цели нощи разправяха за чудните топли земи. А врабчето с калното сиво кожухче се криеше между листата на тиквите по плетищата и не смееше да се покаже.

На втората есен лакомото врабче се върна пак отсрещ пътя за един обесен паяк на едно клонче в дядовата Радойкова градина.

А на третата година, когато тръгна подир птичата дружина, щъркелът го удари с крилото си, не рачи да го пусне. И врабчето не замина за топлите земи.

Оттогава то зимува при нас.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9070>]